

ת"פ 44574/10/14 - מדינת ישראל נגד דוד מנסנו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44574-10-14 מדינת ישראל נ' מנסנו

בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
בעניין: מדינת ישראל על-ידי פרקליטות מחוז ירושלים
- עו"ד י' איגרא

המאשימה

נגד

דוד מנסנו על-ידי עו"ד ח' הדיה

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם.

א. האישום

1. כתב האישום כנגד הנאשם מונה שלושה אישומים. בכל אחד מהם נטען כי הנאשם ביצע עבירה של מעשה מגונה לפי סעיפים 348(א) ו-345(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). זאת במתלוננת ס', ילידת 1997 שהיא נכדתה של מי שהייתה בת זוגו של הנאשם בעת הרלבנטית. כל המעשים בוצעו כפי הנטען בין ספטמבר 2009 ליוני 2010, בעת שס' הייתה תלמידה בכיתה ו'. הם בוצעו בדירה בה התגורר הנאשם יחד עם סבתה של ס', אישה בשם קוטי (להלן: "הדירה"). יצוין כי באישום הראשון נטען שהנאשם ביצע מספר עבירות מהסוג האמור ובנוסף יוחסו לו באותו אישום מספר עבירות של הטרדה מינית לפי סעיפים 5(א), 3(א)(3), (4) ו-6(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998.
2. כפי הנטען באישום הראשון, הנאשם סייע בתקופה האמורה לס' בשיעורי חשבון בדירה. במסגרת זו נגע ברגליה של ס', ליטפן וביקש שס' תישק לו. באחת הפעמים נשקה לו בלחיו כדי לרצותו, שאז ביקש ששפתיה יגעו בשפתיו, החל להכניס את לשונו לפיה והיא הזיזה את הנאשם מעליה. באישום השני נטען כי במועד בו שהתה ס' בדירה וחשה ברע, הניח הנאשם בקבוק חם על בטנה, נגע בחזה וליטפו מעל לבגדיה, שאז הזיזה ס' את ידו. באישום השלישי נטען כי במועד אחר בו שהתה ס' בדירה משום שאחיה היה בבית החולים, לאחר שבני הבית נרדמו, הגיע הנאשם למיטתה של ס', ליטפה מתחת למכנסיה מחלקן התחתון של רגליה ועד לברכיים, וחדל כשס' החלה לזוז.

ב. גדר המחלוקת ותמצית ההכרעה

3. נוכח הכחשתו של הנאשם את ביצוע המעשים, יריעת המחלוקת הינה רחבה ונוגעת באמינות התלונה כנגד הנאשם. הנאשם טוען כי מדובר בתלונה כוזבת שהונעה בידי אמה של ס' ובידי סבתה, קוטי, שביקשה כך להתנקם בו בעקבות משקעים שמקורם ביחסיהם הזוגיים. התביעה, מנגד, סבורה

שמדובר בתלונה אותנטית.

4. כפי שאפרט להלן, ניתוח חומר הראיות מעלה תמונה מורכבת. מחד, ראיות התביעה ובראשן עדותה של ס' מציגות בסיס ראיתי של ממש התומך באישום. במצב דברים אחר, אפשר כי ראיות אלה היו מספיקות להרשעה. ועם זאת, המדובר בעתירה להרשעה על סמך עדות יחידה אשר, הגם שהיא אפשרית, מצריכה בחינה זהירה טרם יישומה.

בחינה זו מעלה ראיות אשר יש בהן לבסס קיומו של ספק סביר באשמת הנאשם. הספק עולה מן השילוב שבין מספר אלמנטים ראיתיים. בראשם שיחות טלפון שניהלה מירב, אמה של ס', עם בני משפחתו של הנאשם וזאת בתקופה בה התנהלה החקירה. בשיחות אלה סיפרה מירב על התנכלויות לנאשם תוך שלעיתים ייחסה אותן לקוטי, טענה ללחצים המופעלים עליה מצד קוטי ובני משפחתה כדי שתעיד ותביא את ס' להעיד במשטרה, והציגה עמדה לפיה הנאשם נחשד על לא עוול בכפו. שיחות אלה ונתונים נוספים מעלים רושם שאינו נקי מקושי אודות התנהלותה של מירב, שהיא מי שהגישה את התלונה כנגד הנאשם ודיווחה לאורך תקופה למשטרה כי ס' מסרבת להיחקר. לכך מתווספים אלמנטים נוספים ובהם ראיות המעידות על התנכלויות בפועל לנאשם בתקופה הרלבנטית, סמיכות הזמנים בין הגשת התלונה לחתונתו של הנאשם, קושי הנוגע לכך שאיש מן הנוכחות בדירה בזמן המעשים הנטענים לא הבחין בהם הגם שס' סיפרה על התנהגות שסביר כי יבחינו בה ועוד. לכל אלה ניתן, כפי שעשתה התביעה בסיכומיה, להציג הסברים "תמימים". ועם זאת, האפשרות הנגדית בה מצדדת ההגנה אשר טוענת לעלילה ואשר מתיישבת עם הראיות האמורות לא הופרכה במידת ההוכחה הנדרשת.

5. הכרעת הדין תחולק לשלושה. תחילה אסקור את הראיה המרכזית עליה מבקשת התביעה להשתית את הרשעתו של הנאשם - עדותה של ס'. בהמשך תיסקר תזת ההגנה והראיות הנוגעות אליה. חלק שלישי יוקדש לראיות אליהן הפנתה התביעה כתומכות בעמדתה.

ג. עדותה של ס'

6. זו מהווה את הנדבך המרכזי בראיות התביעה. אדון תחילה בתכניה, ובהמשך במשקל שניתן לייחס לה.

7. ס' סיפרה בעדותה כי בהיותה בכיתה ו', משום שהתקשתה בחשבון, נהג הנאשם לעזור לה בשיעורים בתחום זה, שנערכו בדירה בה התגורר עם קוטי. במסגרת זו התייחסה ס' למעשים מושא האישום הראשון וטענה שהנאשם ניסה כל הזמן לגעת ברגליה, ונגע בהן מתחת לשולחן לצדו ישבו בזמן השיעורים (פ' 6 ש' 24, 28-31^(הקלדה)). עוד טענה כי ישבה בקרבה לנאשם, אשר דרש ממנה כל הזמן להתקרב אליו והחל ללטף את רגליה, שאז נהגה להזיז את ידו ואילו הוא המשיך בשלו (פ' 7 ש' 16-21^(הקלדה)). ס' תיארה התנהלות חוזרת ומטרידה מצד הנאשם שהחלה "מהיום הראשון" בו ישבו ללמוד בשולחן של פינת האוכל בדירה. התנהלות זו כללה ניסיונות חוזרים מצד הנאשם לגעת בה כשס', מצדה, נהגה למחות בפני הנאשם והוא נהג להפסיק אך כעבור מספר דקות לחדש את מאמציו בעוד שס' מוחה, וחוזר חלילה. לבסוף, כך הוסיפה, נהגה לקום ולהודיע לנאשם כי אינה חשה בטוב וכך הפסיקה את השיעור. בלשונה:

"דוד ישב איתי בשולחן של פינת האוכל, מתחיל מהיום הראשון לשלוח ידיים לקרב את הכיסא ואני אומרת לו די. כשאמרתי לו די הוא הפסיק ולאחר כמה דקות התחיל שוב. הייתי אומרת וואי אני לא מרגישה טוב,

והולכת" (פ/36 ש' 11-3).

"שהוא נגע אמרתי די, המשכנו ללמוד רגיל. אחרי זה שוב, די, אחרי זה די כואב לי הראש, הבטן" (פ/36 ש' 18-19).

8. אשר לחלקו השני של האישום הראשון הוסיפה ס' כי "פעם אחת" אמר לה הנאשם כי הוא רוצה שתנשקו, כי החליטה לתת לו נשיקה כדי לרצותו שאז דרש נשיקה "צרפתית" וניסה להכניס את לשונו לפיה (פ/7, ש' 1-3^(הקלדה), פ/39 ש' 7-40/פ' ש' 5). במקום אחר בעדותה וכאשר חזרה על תיאור דומה של הנשיקה הוסיפה ס' שכאשר הנאשם ניסה להחדיר את לשונו לפיה "העפתי אותו. הזזתי אותו בדחיפה עם היד" והוסיפה כי מעשי הנאשם חזרו על עצמם בכל ביקור שלה "הוא אז אבל זה כל פעם נמשך, כל פעם שהייתי באה הוא היה מנסה שוב ושוב. זה אף פעם לא נגמר" (פ/7 ש' 31 - פ/8 ש' 6^(הקלדה)).

9. בנוגע למעשים מושא האישום השני סיפרה ס', בפתח עדותה, כי ישבה בסלון הדירה ובטנה כאבה. הנאשם הביא בקבוק מים חמים, שם על בטנה "והתחיל לעלות לכיוון החזה" (פ/7 ש' 3-4^(הקלדה)). בהמשך הוסיפה כי במהלך זה נגע הנאשם בחזה, בצד שמאל (פ/9 ש' 24^(הקלדה)), אך בחקירתה הנגדית חזרה בה, אמרה שהנאשם "העלה לכיוון החזה" וכשהוצג לה שטענה קודם לכן שמישש את חזה השיבה שיתכן שלא הבינה את השאלה (פ/54-55). בהזדמנות נוספת בה נדרשה להתייחס לאירוע הנדון טענה כי הנאשם הניח את הבקבוק מעל לבגדיה והעלה אותו עד שהבקבוק נגע בחזה, וכי לא מישש את חזה (פ/61 ש' 1-8). עוד סיפרה שכשראתה שהנאשם מתקרב לחזה "זזתי, ישר קמתי ישבתי" כדי שלא ימשיך לנגוע בה ואז התרוממה והלכה מן הדירה (פ/61 ש' 13-26).

10. בנוגע לאישום השלישי סיפרה ס' כי דובר במועד בו שהה אחיה בבית החולים ולכן היא ואחותה ישנו אצל סבתה. בלילה שמעה את הנאשם יוצא מחדרו ונכנס לחדר בו ישנה. הנאשם נגע ברגליה, באזור השוק מתחת למכנס, וכשזזה נבהל והלך (פ/7 ש' 4-6^(הקלדה), פ/11 ש' 16 - פ/12 ש' 2).

11. מהו המשקל אותו ניתן לייחס לעדותה של ס'? התשובה לכך מורכבת. מחד, הצפייה בעדותה הותירה רושם אמין. ס' העידה בצורה ישירה, גם אם עצורה. דבריה נמסרו בצמצום, וניכר היה כי מעמד העדות אינו קל עבודה וכי היא מתקשה "לחלץ" את האמירות מתוכה. לאורך העדות כבשה ס' את רגשותיה ומסרה את תשובותיה בפנים חתומים. ועם זאת ברי היה שלא מדובר בביטוי של שוויון נפש, ובשלב מסוים אף גאו רגשותיה והיא דמעה וביקשה להפסיק את עדותה (פ/34 ש' 9). במקום אחר ביטאה את הלחץ בו הייתה שרויה במהלך העדות וסיפרה כי בשל הלחץ היא מתקשה לזכור נתונים (פ/48 ש' 28 - פ/49 ש' 12). כל אלה הותירו רושם של עדות אותנטית. בנוסף, לא זיהיתי בדבריה של ס' סממנים של הפרזה או העצמה של תיאורי המעשים שנעשו בה. במסגרת זו אציין כי ס' סיפרה, אמנם, לראשונה בעדותה על מקרה נוסף בו ניסה הנאשם לגעת בה במהלך נסיעה משותפת (פ/47 ש' 31 - פ/48 ש' 8), אך במקביל סיפרה על הזדמנויות נוספות בהן הסיעה הנאשם ברכב ועמדה על כך שלא פגע בה בנסיעות אלה (פ/51 ש' 1-4, פ/66 ש' 1-8). כל אלה סימני אמת בדבריה.

12. ההגנה טענה לקשיים שונים בניסיון לגרוע ממהימנות עדותה של ס'. רבים מהם אינם חריגים בהתנהלותם של קרבנות פגיעה מינית ואין בהם לגרוע מאמינות העדות. כך העובדה שס' המשיכה

להגיע לשיעורים אצל הנאשם (או הצטרפה אליו לנסיעה ברכב) למרות מעשיו, והגיעה לשון באותה דירה בזמן שאחיה אושפז כמפורט באישום השלישי. לענין זה יש לזכור כי מדובר במי שהייתה קטינה בכיתה ו' בזמן המעשים, שנשלחה לדירת סבתה בידי הוריה אשר ראו בנאשם כסב דואג ועל רקע מידה של מצוקה כלכלית במשפחתה הגרעינית (כפי שהעידו ס' בפ/66 ש' 31-67/פ' ש' 7 והנאשם בפ/30). גם העובדה שס' לא זעקה לעזרה בזמן אמת, לא סיפרה לאיש על הפגיעה בה וחשפה זאת בפני הוריה רק בדיעבד אינה בבחינת התנהלות נדירה במקרים דומים. לענין זה יוזכרו הסבריה, לפיהם לקח לה זמן להפנים כי מדובר במעשים אסורים ולא בטעויות של הנאשם, וכי חששה שלא יאמינו לה - הסברים המתקבלים על הדעת בשים לב לגילה הצעיר בעת הרלבנטיות ולהיותו של הפוגע הנטען מי שהיה במעמד של סב עבורה וזכה להערכת המשפחה (פ/32-33, פ/34 ש' 25, 29-30). בדומה, השאלה מדוע ס' חשפה את המעשים לאחר האירוע מושא האישום השלישי ולא לאחר האירוע בו נישקה הנאשם, טענתה כי השליכה לפח יומן שניהלה בו תועדו הפגיעות בה, או נוכחותה במסיבת יום הולדת שנערכה לנאשם וברכות שנכתבו והוקראו לו במעמד זה, גם אם על דעתה, אינן מעלות או מורידות בשים לב לסיטואציה הרגישה בה הייתה נתונה טרם החליטה לחשוף את המעשים ולהאשים את מי שהיה בן זוגה של סבתה (ראו עדותה לענין זה, בפ/66 ש' 10-27).

עוד נתתי דעתי לכך שתשובותיה של ס', בפרט ככל שהתקדמה עדותה, הפכו מצומצמות תוך הימנעות מפירוט. לעיתים השיבה שאין לה מה לענות. להתרשמותי מאפיינים אלה של עדותה נבעו מן השילוב שבין אישיותה המופנמת והלחץ שחשה על דוכן העדים, ולא מניסיון להסוות גרסה כוזבת. לבסוף, פערים בעדותה של ס' אותם הציגה ההגנה בסיכומיה (למשל כי טענה שהתלונה הוגשה סמוך לאחר שסיפרה להוריה על המעשים ובהמשך תיקנה וציינה שהוגשה בחלוף זמן) אינם כאלה שיש בהם לכרסם במהימנותה, בשים לב לזמן הרב שחלף מאז האירועים עליהם העידה ועד לעדותה בבית המשפט.

איני סבור כי הסוגיות האמורות, בפני עצמן, גורעות מאמינות עדותה של ס'.

13. ועם זאת, בדבריה של ס' התעוררה סוגיה נוספת שראוי לתת עליה את הדעת במהלך בחינת השאלה איזה משקל ניתן לתת לדבריה כבסיס להרשעה בפלילים. סוגיה זו עולה מן השילוב בין תיאוריה של ס' את תגובותיה למעשי הנאשם, לבין העדרן של עדויות של מי מהנוכחות האחרות בדירה שתאמנה לתיאורים אלה. אפרט:

14. הגם שס' סיפרה כי לא הגיבה לנגיעות בה בצעקות, לא סיפרה בזמן אמת לאיש (לרבות לסבתה) על הפגיעה בה ולא התנגדה בצורה קולנית או אקטיבית, הרי שהסיטואציה אותה תיארה לא הייתה פאסיבית. ס' טענה כי במהלך השיעורים חזר הנאשם וניסה להתקרב ולגעת בה, ואילו היא הגיבה: הן בהזזת ידיו, הן בדחיפתו, הן בכך שאמרה לו שוב ושוב "די" ולבסוף בכך שנהגה לקום, לומר כי אינה חשה בטוב, להפסיק את השיעור וללכת מן הדירה:

"תמיד אמרתי שאני לא מרגיש טוב, כואבת לי הבטן הראש, תירוצים ללכת, הייתי קמה והולכת" (פ/8 ש' 8 (הקלדה). הטעות במקור).

הדגש בתגובות אלה הן על ביטויים שניתן לחזות בהם בידי אדם חיצוני המצוי בסמוך. כך גם בתיאוריה של ס' את האירוע בו דרש ממנה הנאשם לנשקו, עת סיפרה כי נענתה ונישקה אותו תוך שהוא ניסה להכניס לשון לפיה, אז דחפה אותו מעליה. בדומה סיפרה כי באירוע מושא האישום השני, כשראתה שהנאשם מתקרב עם הבקבוק החם לחזה "ישר קמתי ישבתי" ולאחר מספר דקות אף עזבה את הדירה.

15. הקושי הנדון עולה מן השילוב שבין תיאורים אלה, לבין כך שאיש לא הבחין בתגובותיה האמורות של ס'. זאת, שעה שניתן היה לצפות כי מי מהנוכחות במקום תבחין בכך.

אין מחלוקת כי הנאשם נהג להעביר לס' את שיעורי החשבון ליד שולחן האוכל שבדירה. המעשים המיוחסים לנאשם בוצעו, לטענתה של ס', בעודם ישובים ליד השולחן האמור (כך למשל בפ/36 ש' 3-11). עוד עולה מעדותה כי בהזדמנויות בהן העביר הנאשם שיעורים לס' נכחו בדירה דרך קבע הן סבתה קוטי, הן אחותה הצעירה ע' אותה תיארה ס' כמי שכרוכה אחריה, והן נערה בשם י' שהיא קרובת משפחה (פ/40 ש' 6-17, פ/42 ש' 2-11).

עוד יש להוסיף, כי המתחם בו התרחשו האירועים אינו גדול. המדובר בחלל בתוך דירה, שמרובו ניתן היה לצפות בנעשה ליד שולחן האוכל. מבנה הדירה שורטט והוסבר בידי הנאשם (נ/3), ועולה ממנו כי השולחן לידו ישבו ס' והנאשם, הגם שהוא מצוי במובלעת ("נישה"), נמצא בחלל פתוח הכולל את הסלון והמטבח. אף ס' תיארה את הדירה באופן דומה, ואף שטענה כי לא ניתן לראות את הנעשה ליד שולחן האוכל כאשר נמצאים במטבח הדירה, הוסיפה ואישרה כי הנוכחות האחרות היו בקרבה אליה ולא בתוך המטבח: לגבי סבתה קוטי סיפרה כי "לא כל פעם שהוא נגע בי היא היתה במטבח, היא היתה בחדר, בסלון" (פ/37 ש' 18-21). לגבי י' סיפרה כי זו נהגה לעשות שיעורי בית בסלון, על שולחן קטן שהיה במקום הגם שלא הסתכלה בדיוק מה עשתה (פ/40 ש' 18-21). בדומה, טען הנאשם כי במרחק של 2-3 מטרים ממנו ומס' היו "עוד ילדים ששיחקו" ושקוטי תמיד הייתה בבית לרבות בסלון ממנו ניתן לראות את המקום בו ישב (ת/2 ש' 40-45). אשר לאחותה ע' סיפרה ס' שבכל פעם בה הנאשם נגע בה היא נהגה לקחת את אחותה וללכת מן הדירה. עוד הוסיפה כי סבתה קוטי הבינה, בהזדמנויות אלה, שס' מרגישה לא טוב ושיש לה "מיגרנה" (פ/62 ש' 1-12).

16. בנסיבות אלה ניתן היה לצפות כי מי מהנוכחות במקום, קוטי, ע' או י' ששהו באותה דירה ובקרבה יחסית לנאשם ולס', תבחין לפחות בחלק מן ההתרחשויות שתיארה א': נשיקה בפיו של הנאשם, דחיפתו מעליה כשניסה להחדיר את לשונו, אמירות חוזרות מצדה של המילה "די" כדי להפסיק את נגיעותיו בה, או כי שיעורי הנאשם לס' הופסקו שוב ושוב בכך שס' קמה באמצע השיעור, אמרה שאינה חשה בטוב והלכה לביתה. כל האלמנטים הללו הם כאלה שסביר היה כי מי שנמצאת במיקום קרוב תוכל להבחין בהם, ולפחות בחלקם. המדובר באלמנטים ששולחן האוכל לא יכול היה להסתיר מפני הנוכחות בדירה, וזאת בניגוד לנגיעות ברגליים שניתן לקבל כי הוסתרו בידי השולחן.

בפרט קשה לקבל כי הפסקת השיעורים בידי ס' ועזיבתה את הדירה יחד עם אחותה ע' התרחשה מבלי שהסבתא, שנכדותיה הופקדו במשמורתה בידי הוריהם, לא תדע כי הן עוזבות את דירתה ומדוע. בהקשר זה אפנה לת/1, מסמך אותו כתבה ס' טרם חקירתה ובו טענה בין היתר כי "כל פעם שהוא היה מתעסק איתי הייתי עושה את עצמי (לא ברור) כואב לי הראש הבטן והולכת הביתה וסבתא שלי לא הבינה למה כול פעם אני הולכת מוקדם הביתה" (ההדגשה הוספה). מכאן שאף לדידה של ס', סבתה נחשפה לאלמנט הנדון.

התביעה לא הביאה לעדות את הסבתא, את האחות ע' או את י' שתספרנה על התנהגויות אלה מנקודת מבטן. בסיכומיה נימקה זאת התביעה בגילה של האחות ע', ובכך שהסבתא לא הובאה לעדות בשל דינמיקה משפחתית בעייתית, אך הוסיפה כי בחקירת המשטרה מסרה הסבתא שלא הבחינה בדבר. הקושי נותר, לכן, בעינו, והומחש בתשובתה של ס' כאשר הוצג בפניה כי כל הנגיעות בה מצד הנאשם היו ליד סבתה ואחותה, לפיה "הם לא ראו את זה" (פ/62 ש' 23).

נתתי דעתי גם לטענת התביעה בסיכומיה לפיה, היות שס' בעלת אופי מופנם, סביר כי נזיפותיה בנאשם נעשו בקול חלש וכי הזיזה את ידיו בעדינות, ולכן הדבר לא נצפה בידי אחרים. המדובר בהשערה בלבד, שלא בוססה בראיות. בנוסף, אין בה להסביר אלמנטים כגון קימה מהשולחן או עזיבת הדירה שוודאי כי ניתן להבחין בהם.

17. עדותה של ס' מציגה, אפוא, רושם אמין אך זאת לצד קושי הכרוך בה. כפי שנראה בהמשך, קושי זה מתווסף לקשיים נוספים ומבסס ספק סביר באשמת הנאשם.

הקשיים הנוספים נוגעים לטענת הנאשם לפיה התלונה נגדו היא תוצר של הפללת כזב ביזמתה של קוטי, סבתה של ס'. כפי שאראה עתה, קיימות ראיות אשר, גם אם אין בהן לבסס את טענות הנאשם ברמה של "מאזן הסתברויות" או למעלה מכך, די בהן על מנת להקים ספק סביר.

ד. תזת ההגנה והראיות הנוגעות אליה

18. בפתח הדברים יש לחדד את טענתו של הנאשם, שביקש לשכנע כי נרקמה נגדו עלילה בידי קוטי, סבתה של ס'. לאורך חייהם המשותפים, כך טען, ביקשה ממנו קוטי להינשא לה אך הוא סירב טרם יסדיר את גירושיו מרעייתו הראשונה. לכן התעורר סכסוך ביניהם אשר, בקיץ 2010, הובילו לסיים את היחסים. באוגוסט 2011, בחלוף תקופה ולאחר שגירושיו הוסדרו, נישא לאישה אחרת. לטענתו, לאחר שקוטי שמעה על כך החלה בסדרת התנכלויות לו, ששיאן בהסתת ס' ואמה מירב, בלחץ ובפיתוי כספי שכלל הצעה לרכישת רכב ומתנות, להפליל את הנאשם בכזב באמצעות התלונה מושא הליך זה.

19. על פני הדברים מדובר בתזה רחוקה. היא הוכחה בידי ס' אשר שללה כי הונחתה בידי אמה והוסיפה שכעסה של קוטי על הנאשם נבע מכך שפגע בס' ולא מדברים אחרים (פ/46 ש' 18, פ/55 ש' 2-11).

20. ועם זאת, ההגנה הציגה ראיות שיש בהן לתמוך בטענות הנאשם במידה המספיקה ליצירת ספק סביר. בראשן ניצבות שיחות טלפון מוקלטות בהן נשמעת מירב, אמה של ס', באמרות המסייעות להגנה. אלה תיסקרנה כעת, ובהמשך תובאנה ראיות נוספות שהשתלבותן בקשיים האחרים מבססת את הספק.

ד.1. שיחות הטלפון

21. המדובר בשיחות בין אמה של ס', מירב, ובין אחיו של הנאשם, ראובן (נ/5-7 ודיסקים שהוצגו כנ/11). כן הוצגה שיחה בין מירב לבין אחות אחרת של הנאשם, רוזט (נ/4). יצוין כי המאשימה לא חלקה על תוכן השיחות.

22. בשיחות אלה נשמעת מירב, אמה של ס', באמירות בהן היא מתארת מהלכים שונים של התנכלות לנאשם ולעיתים קושרת בינם לבין קוטי, סבתה של ס'. עוד תארה מירב מסכת של לחצים המופעלת עליה מצדה של קוטי ובני משפחתה, בעוד שהיא עומדת בפרץ ומגוננת על הנאשם שלשיטתה לא עשה דבר פסול ואך סייע לה ולמשפחתה.

אמחיש זאת בסקירה של השיחות. המדובר בשיחות ממושכות שהדוברים בהן, בפרט מירב, השתמשו לעיתים בלשון מקוטעת וקשה להבנה. לכן אדגיש, כי הסקירה להלן מציגה אך מקטעים שמטרתם להמחיש את רוח הדברים.

23. שיחה ראשונה בה אעסוק נערכה ביום 26.9.11 בין מירב לרוזט, אחותו של הנאשם (נ/4). במהלכה שאלה רוזט את מירב למה התכוונה כאשר אמרה לה בעבר "שיפתח את העיניים". מירב השיבה כי היא מעריכה מאוד "אתכם, ובמיוחד הוא שבאמת שעשה והכל", וביקשה שהדברים הנאמרים יישארו בינה לבין רוזט. אז סיפרה ש"יש פה בלאגן, האוירה פה ממש בלאגן, חבל על הזמן" (עמ' 2) ופירשה כי מדובר ב"מכתבים, ועד הרבנים והכל, ... הלכה למשטרה" אבל "הם צריכים שיעבור דרכי... ואני לא נותנת להם, כולם צועקים, אני אומרת לא יעזור שום דבר, והמשטרה התקשרה אלי והכל". מירב הוסיפה וביקשה מרוזט לומר לאחיה "שאני עושה, אבל הכל בשביל שיהיה טוב" והוסיפה שהמשטרה התקשרה לקוטי ומסרה לה ש"אם האמא לא תגיד שום דבר, שום דבר לא יהיה". מירב הוסיפה כי היא מעריכה מאוד את הנאשם שעשה רבות וסייע לה, וביקשה מרוזט לומר לו שאין לו מה לדאוג ושהיא נלחמת בשבילו. עוד סיפרה לרוזט כי ס' הכחישה בחקירת המשטרה שקרה משהו עם הנאשם. בהמשך שינתה מירב את טעמה ומסרה לרוזט שס' לא נחקרה. עוד התייחסה לשיחה שניהלה עם קוטי (מירב השתמשה בגוף שלישי נקבה, אך מההקשר עולה הזהות) בה שאלה קוטי את מירב מדוע היא "לא רוצה" ומירב השיבה במחאה "מה אתם עושים... על מה המהומה? אמרתי אתם לא מתביישים... משפחה וכל מה שהוא עשה והכל". מירב הוסיפה וסיפרה שאף היא נקראה להעיד במשטרה "באמת תאמיני לי שאני אתכם... מאד חשוב לי שהוא ידע... שאמרתי קודם כל אני לא יודעת מה אתם מדברים, כך אמרתי לחוק...". (עמ' 3-5). אמירות ברוח זו מאפיינות גם את המשך השיחה, בה חזרה מירב וציינה שאמרה לקוטי כי "אני לא יודעת על מה אתם עושים מהומה", סיפרה שקוטי כועסת עליה ומתרה בה לבל "תתחילי במלחמה" אחרת "תהיי בסכנה" ואף "עושה בלאגן אצל בעלי". זאת, בעוד שהנאשם "לא עשה לי שום דבר" (עמ' 6). עוד סיפרה מירב שהתרתה בקוטי "אם עוד מילה אחת את מדברת עליו משהו לא טוב, אני אומרת לך את לא תראי לא רק אותי ולא את הנכדים" (עמ' 7), כי קוטי חזרה והתקשרה אליה בדרישה שס' תלך להיחקר במשטרה "אמרה למשטרה שיקבעו מועד לחקירת הילדים" ואילו מירב ביטלה את המועד ואף אמרה לקוטי "הוא צריך להיות מאחורי סורגים? אולי את צריכה להיות מאחורי הסורגים, למה הוא, מה הוא עשה?" (עמ' 8). מירב הוסיפה וסיפרה לרוזט "זה בורג קטן, מה שהולך פה... יש הרבה מלחמות, וכל פעם יש דברים אחרים שהיא עושה, אבל זה לא יעזור" ובמסגרת זו הזכירה פניה שנעשתה לרב כדי "להחרים אותו" וחזרה על בקשתה מרוזט "כל מה שדיברנו עכשיו, בארבע עיניים, לא יותר" (עמ' 10-11). עוד התייחסה לשיחתה עם היועצת, בה אדון בהמשך הכרעת הדין, באמרה לרוזט כי יועצת בית הספר היא שהתקשרה למירב וכי אמרה ליועצת "תשמעי, לא היה ולא נברא" ושיבחה בפניה את הנאשם כמי שסייע למשפחה. היועצת, כך סיפרה מירב, אמרה לה שקוטי "אומרת עליו כך וכך" ומירב הגיבה "תרדי מהעץ שאת מטפסת, ... ליועצת, אני האמא שלה זאת לא האמא שלה ולא כלום, אמרתי לה כל מה שאת תלכלכי עליו, אני אלכלך עליך, אז היועצת אמרה לקוטי, זה לא יפה שאת אומרת דבר כזה" וקוטי התנצלה אך אמרה שתלך למנהלת (עמ' 12-13). מירב הוסיפה וסיפרה לרוזט שס' מצליחה בלימודים "הילדה פורחת" וזאת בזכות הנאשם וש"כל זמן שהיא מנסה להתנגח בו, אני אעשה לה חיים שחורים" (שם).

24. תמונה דומה עולה מן השיחות שניהלה מירב עם ראובן, אחיו של הנאשם. השיחה הראשונה בזמן שהוצגה היא מיום 4.10.11 (נ/5). חלקים נרחבים ממנה הוקדשו ל"פתקים" (כלומר מודעות) בהם, כך לפי ראובן, נכתב שהנאשם "מתעסק עם קטינות" בציון כתובתו. ראובן נשמע מספר

למירב שהמודעות נתלו בסופרמרקטים, במרפאת שיניים ובקופת חולים, וכללו את שם רעייתו של הנאשם ופרטיו. מירב מסרה בתגובה שהיא "בהלם", שנזפה בקוטי על כך, שקוטי מסרה לה שלא תלתה את המודעות או התקשרה למשפחתו של הנאשם, ושיערה שמדובר באנשים שראו את המודעות והתקשרו (עמ' 1-4). ראובן מצדו טען שקוטי משקרת ושהיא העומדת מאחורי התנכלויות אלה. בהמשך שאל את מירב מה רצתה קוטי ממנה כשאמרה לה שהיא הולכת למשטרה, ומירב ענתה שאין מה לדאוג, שתמשיך "להוציא אותו נקי" ושסירבה כי היא או ס' תיחקרנה (עמ' 4-5 ושוב בעמ' 5 למטה). עוד רמזה ש"יש עוד כמה דברים" והבטיחה להזהיר את ראובן מראש. מירב הוסיפה וסיפרה אודות שיחה עם קוטי בה הזהירה אותה "אם תמשיכו לעשות ככה, זה יגרום לפיצוץ ותיזהרו" בעוד שקוטי בכתה וטענה שלא פרסמה את המודעות (עמ' 6). ראובן, מצדו, סיפר על שיחות טלפון ומכתב שקיבל בעקבות המודעות הנזכרות לעיל, והוסיף ששמע שקוטי הלכה לרעייתו של הנאשם (עמ' 7-10). מירב מסרה על שיחה שניהלה עם דינה, גרושתו של הנאשם, שסיפרה לה שגם אותה רוצים לזמן לחקירה ומירב הזהירה אותה שלא להגיע "אמרת' הוא לא עשה, אני לא מבינה מה המהומה כי זה לא היה משהו ש-זה" ודינה הסכימה (עמ' 10-11). ראובן ביקש ממירב להודיע לו במידה וקוטי מבקשת ממנה ללכת למשטרה שוב, ומירב הסכימה והוסיפה בנוגע לנאשם "מסכן, בטח הוא בסערת רגשות ובלחץ, דוד" (עמ' 12). השיחה המשיכה ברוח זו, תוך שראובן תיאר את מצוקת משפחתו נוכח ההטרדות מצדה של קוטי, ומירב הביעה אמפטיה. בכלל זה הזכיר ראובן "מכתב רבנים" שנשלח ובו ציון גילו של הנאשם וכמה זמן חי עם קוטי ללא נישואין (עמ' 15). ראובן הוסיף וטען בפני מירב שקוטי אמרה לה ללכת למשטרה ולהתלונן על דבר שקרי, ומירב השיבה בחיוב ("נכון, אתה צודק. נכון" בעמ' 14, "לא, הוא לא עשה, נכון. לא, הוא לא עשה, חראם" בעמ' 17). בהמשך נמנעה מלאשר שקוטי או בעלה הלכו להתלונן במשטרה וטענה שאינה זוכרת איך נודע למשטרה "היא אמרה - ככה אני הבנתי, שזה בא מהבית ספר וכך וכך" (עמ' 19). השניים המשיכו לשוחח על המודעות, כשראובן דורש שקוטי תסירן. בשלב מסוים סיפרה לו מירב שבנה הסיר ארבע מודעות (עמ' 21). השיחה הסתיימה בדרישות שלום הדדיות, כשבמסגרת זו איחלה מירב לנאשם "העיקר שיהיה לו טוב".

25. שיחה נוספת בין ראובן למירב התרחשה ביום 18.10.11 (נ/6). ראובן סיפר בה למירב שבאותו יום קוטי שמה "מכתבים" בתיבות הדואר בביתו של הנאשם. מירב הגיבה בהפתעה ובתדהמה (עמ' 1-3). ראובן הוסיף שהוא מאמין לה אך דוחפים אותה להתלונן ומירב השיבה שלא דוחפים "עובדה שהילדה שלי לא הלכה להעיד", כי היא תומכת בס' ויודעת את האמת, ושאין בכוונתה ללכת להעיד או לאפשר לס' להעיד (עמ' 3-4). השיחה המשיכה אודות המכתבים תוך שראובן הדגיש את זעמו ומירב השיבה כי לא ידעה על כך, כי עשתה כל שביכולתה כדי למנוע את ההתנכלויות ובכלל זה "רבתי איתם, רבתי עם הכל... אני בן אדם לא ישר יבואו יגידו רק תלכי למשטרה... זה לא עובד, אני בן אדם חזק, לא בן אדם, הנה כולם וכמה שתגיד עשר, עשרים, זה לא מעניין אותי", ביקשה שלא יטען בפני קוטי שאמרה שהמשפחה מנסה לגרום לה ללכת למשטרה (עמ' 7) והדגישה שאין בכוונתה לעשות כן (עמ' 9). כשראובן מחה על שקוטי מעלילה על הנאשם במכתבים "כותבת שהוא תשמרו על הקטינות שלכם" הגיבה מירב "זה אשכרה זה להכפיש את שמו" (שם).

26. ביום 27.10.11 בוצעו שתי שיחות נוספות. הראשונה נפתחה באזכור של ביקור של מירב אצל רעייתו של הנאשם יום קודם. בשיחה זו הפגינה מירב לחץ רב וביקשה מראובן לדבר איתו "בארבע עיניים... אתה לא מבין איזה בלגן הולך" ו"הגעתי לשלב שכבר אני נתתי מעצמי לכם כמה שיכולתי". מדבריה

עולה כי היא חשה בלבול וזאת לאחר ש"קוטי בא בבוקר לשמה ודינה הייתה שמה, והחוקר הפציר בי. אמרתי בוא'נה, אני כבר לא יודעת מה לעשות. והם, כמו שני אריות... כאלה, התנפלו עלי, כמו חיות" (עמ' 1-3). עוד ביקשה מראובן לעזור לה בכך שיבוא עמה לדבר עם קוטי (עמ' 4). מירב המשיכה ותיארה בלשון קטועה וקשה להבנה את מצבה ("הם לוחצים עלי והכל" - עמ' 7; "זה כבר מתחיל להיות גדול עלי כל הדברים האלה. אני לא יכנע ולא כלום, אבל אני כבר..." - עמ' 8) והדגישה שהיא פועלת "כי אני ממש רוצה להציל את הבן אדם הזה, את אחיך, זה הכל" (עמ' 9) וכי היא מסרבת לפניותיו של חוקר המשטרה להגיע להיחקר (עמ' 11). בהמשך סיפרה על מפגש של קוטי ודינה (גרושתו של הנאשם), ששתו קפה, התחבקו והתנשקו, וכי דינה מתעתדת להביא לעדות שתי אחייניות שלה (עמ' 13). השיחה המשיכה תוך שמירב הדגישה את הלחץ בו היא שרויה "הם אוכלים אותי בלי מלח כבר" וכן "עכשיו הם אומרות, כבר אמרתי מה, הם קונים אותי בכסף? לא רוצה אוטו, לא רוצה כלום" (עמ' 15).

שיחה זו הסתיימה לאחר שהשניים קבעו לשוב ולדבר בהמשך היום, ואכן הוצגה שיחה נוספת שאף היא נפתחה בתיאוריה של מירב אודות הלחץ שמופעל עליה "פשוט לעמוד מול כולם זה כבר מתחיל להיות לא גדול - ענק עלי כבר". מירב הוסיפה וביקשה מראובן שלא יתקשר לקוטי כדי שזו לא תבין שמירב שוחחה עמו. עוד סיפרה על שיחה שניהלה עם דינה וקוטי בתחנת המשטרה בה הן חברו זו לזו, "לכלכו" על הנאשם כלשונה, סיפרו למירב שהמשטרה רוצה לחקור את האחיינית של דינה ושאלו את מירב אם זה לא "נותן לך דחיפה?". מירב סיפרה שהשיבה להן בשלילה, אמרה להן שס' חשובה לה מאוד "אבל לא היה ואני לא יכולה לתת על סמך מה ככה שזורקים ככה באוויר, ואני מבחינתי שום דבר, אני לא ראיתי שום דבר שמשהו שאני יכולה לעזור" (עמ' 17-19, 24-25, 33) הוסיפה שס' לא תעיד "כי אין לה על מה להעיד" (עמ' 33), נזפה בקוטי "את רוצה לשגע לי את הילדה?" (עמ' 34) ואמרה לקוטי ולדינה שהנאשם חשוב לה (עמ' 48). מירב גם סיפרה על שיחות עם קרובה בשם רונית בה מסרה לרונית דברים דומים (עמ' 20) ונזפה בה על ניסיונותיה להתערב תוך שציינה כי לא יקנו אותה בכסף (עמ' 30-31). ראו גם עמ' 41 ו-43. מירב הוסיפה וסיפרה לראובן כי היא, קוטי ודינה נחקרו במשטרה ומסרה כי היא אינה מעוניינת בחקירה אך המשטרה לוחצת ומתקשרת אליה (עמ' 29, 32-33). באותו הקשר תיארה כיצד, לאחר שהחוקר אמר לקוטי שהוא זקוק לס', פנתה אליה קוטי והיא סירבה שס' תיחקר, שאז פנתה קוטי לס' במילים "איך היה בבית ספר, עוד מעט יש לך יום הולדת, כאילו לקנות אותה וזה. אמרתי לה תיזהרי, ס', לא חסר לך כלום, כל מה שאת רוצה אז יש לך. תיזהרי. סבתא, אני לא רוצה שום דבר, תודה רבה" (עמ' 42).

27. עד כאן סקירת השיחות. יש להן חשיבות של ממש, הן בשל תכנן והן בשל עיתוי ביצוען: המדובר בתקופה בה התנהלה, במקביל, החקירה כנגד הנאשם וזאת ביזמתה של מירב, אשר ביום 30.8.11 הגישה את התלונה כנגד הנאשם (נ/9). באותה תקופה בה שוחחה מירב עם רוזט וראובן היא נחקרה, במקביל, במשטרה (תאריכי השיחות הוצגו לעיל, ואילו מירב נחקרה בימים 30.8.11, 1.11.11 ו-7.12.11 - נ/9, נ/8 ו-10/נ בהתאמה). זאת, תוך שהציגה בפני המשטרה טענות הפוכות מאלה שהציגה בשיחות עם ראובן בנוגע למעשי הנאשם בבתה.

יוזכר כי מדובר באימה של קטינה שלפי הטענה שימשה קורבן לפגיעה מינית מצדו של הנאשם. במצב הדברים הרגיל, ניתן היה לצפות כי מירב תכעס על הנאשם ותבקש למצות עמו את הדין. כפי שנראה בהמשך, מירב אף העידה בבית המשפט שכך חשה. אלא, שהתנהלותה בפועל אינה תואמת תחושת כעס. במקביל לחקירה המתנהלת נגד הנאשם בהתאם לתלונתה בחרה מירב לשוחח שוב ושוב עם בני משפחתו

של הנאשם, תוך הצגתה של עמדה הפוכה בתכלית לפיה היא מאמינה בחפותו של הנאשם ועומדת (היא ובמידה מסוימת גם ס') בפני לחצים בעצמה לא מבוטלת כדי לשתף פעולה עם החקירה. לחצים, המגיעים בעיקר מצדם של קוטי ובני משפחתה.

זאת ועוד, מירב אישרה בשיחות אלה דבר קיומן של התנכלויות שונות לנאשם ולבני משפחתו בפרסום מודעות, שליחת מכתבים וטלפונים, והציגה אמירות שחלקן מייחס התנכלויות אלה לקוטי ובני משפחתה. מירב אף הסתייגה מהתנכלויות אלה תוך הצגת עמדה לפיה פרסום מודעות ובהן טענות כי הנאשם מסוכן לקטניות מכפי שמו של הנאשם.

28. עמדות אלה שהובעו בידי מירב בשיחות אומרות דרשני. יש להן חשיבות במספר מישורים: ראשית, בתיאורי הלחץ שהופעל על מירב יש כדי לתמוך בטענות הנאשם לעלילה שהיא תוצאת לחץ שכזה. שנית, האמונה שהפגינה מירב בחפותו של הנאשם סותרת את המצג שהציגה בפני המשטרה (ובבית המשפט, כפי שיפורט בהמשך). ושלישית, מירב מתגלה כמי שקשה לסמוך על דבריה נוכח יכולתה להציג מצגים עובדתיים סותרים בפני גורמים שונים לרבות המשטרה, בצורה עקבית ונחרצת.

29. למרות כל אלה, ייתכן שניתן היה ליישב את תכני השיחות שבין מירב לבני משפחתו של הנאשם עם ראיות התביעה. זאת, משום שאין באמירותיה של מירב בשיחות אלה כדי להעיד בהכרח שהנאשם לא פגע בס'. ניתן להעלות על הדעת תרחיש בו פגיעה שכזו התרחשה בפועל אך מירב, לאחר שלמדה על טענותיה של ס' בנושא, לא האמינה לה וזאת בין היתר משום שלא האמינה שהנאשם, אותו העריכה בשל עזרתו למשפחתה, יכול לבצע מעשים ממין זה. לכן הצהירה באזני בני שיחה, רוזט וראובן, שהנאשם לא עשה דבר, סירבה לשתף פעולה עם המשטרה ועם בני משפחתה שלחצו עליה לאפשר לס' להיחקר ואף ביקשה לגונן על הנאשם כדי למנוע ממנו עוול. הסבר ברוח זו הוצע על-ידי התביעה בסיכומיה.

30. אלא, שקשה לקבל הסבר זה שעה שלא הוצע על ידי מירב ואינו הולם את התנהלותה בפועל. בעדותה בבית המשפט מירב לא טענה שלא האמינה לס', אלא להיפך: הדגישה שכאשר סיפרה לה ס' על הפגיעה בה האמינה לה בלב שלם ("ודאי, הילדה שלי לא תשקר, היא טהורה" - פ/50 ש' 25). מירב אף הדגישה את הפגיעה הקשה בבתה, וכי עקבות הטרומה ניכרו בס' הן כשסיפרה את הדברים בעודה רועדת ומפחדת (פ/48 ש' 2 ו-19) והן בשנים שלאחר הפגיעה (פ/50, שם). מירב חזרה וציינה בעדותה את הכאב העז שחשה נוכח הפגיעה בבתה, וסיפרה על תחושות כעס כלפי הנאשם על הדברים שעולל (פ/62). אזכיר שוב כי מירב היא זו אשר ניגשה למשטרה באוגוסט 2011 והגישה את התלונה נגד הנאשם.

דברים אלה מותירים בעינו את הקושי, הגלום באמירותיה של מירב אשר נשמעת בשיחותיה עם רוזט וראובן מציגה עמדה המצדדת בחפותו של הנאשם ומדווחת על לחץ מצדה של קוטי ובני משפחתה.

לכך יש להוסיף כי הנאשם יצא מחייה של קוטי ושל מירב זמן-מה לפני הגשת התלונה. הוא נפרד מקוטי ויצא לדרך חדשה, כשלפי כל העדויות לא היה למירב ולבני משפחתה קשר משמעותי או עימות עמו משך כשנה. למירב לא הייתה, אפוא, סיבה נראית לעין לנהל עם בני משפחתו של הנאשם את השיחות הממושכות האמורות, וזאת אך כדי שתוכל להציג בפניהם מצג כוזב לפיו היא מאמינה בחפותו של הנאשם במקביל להגשת תלונה נגדו באותו נושא. הדבר מחדד את הקשיים העולים מהתנהלותה זו.

31. הקשיים נותרים בעינם גם בשים לב להסברים שהציגה מירב בעדותה, לאותן שיחות. דובר בשלל

הסברים אותם לא אוכל לקבל. מירב טענה, ראשית, כי ראובן בחר, סלקטיבית, את השיחות אותן הקליט וכי קיימות שיחות נוספות שנוהלו ביניהם בהן אמרה לראובן "אתה יודע שאחייך עשה את זה, והוא אמר שכן" (פ/64). טענה זו לא יכולה לעמוד נוכח אמירותיה של מירב בשיחות המוקלטות בדבר חפזותו של הנאשם. אין זה סביר שבשיחות מקבילות עם ראובן אמרה לו דבר הפוך: כי הנאשם אשם, ובן שיחה אישר זאת. מירב הוסיפה וטענה בעדותה, כהסבר לשיחות המוקלטות, שראובן איים עליה שישתמש בעורכי דין טובים ושיש לו כסף וכן ש"תהיי בקבר", והבטיח לה שאם תבטל "את העסקה" (ככל הנראה הכוונה לתלונה - א.ג.) הוא ישלח לה זר פרחים (שם). בשיחות המוקלטות לא רק שאין זכר לאיום שכזה, אלא שמירב נשמעת בהן טוענת באזני ראובן כי לא היא שהתלוננה, דבר המקשה לקבל את טענתה כי ראובן דרש ממנה לבטל את התלונה.

מירב הציגה בעדותה הסבר נוסף, לפיו ס' הייתה לידה בעת שנוהלו השיחות והייתה בחרדה, וכי אמירת הדברים בידי מירב נועדה לאזניה וגרמה לס' להקלה "היא אמרה שיש לה ביטחון והיא מרגישה שאת איתי" (שם). קשה לקבל גם הסבר זה, משלא ברור כיצד השמעת אמירות בידי מירב לפיהן הנאשם לא עשה לס' דבר יחזקו את בטחונה של ס' כי אמה מאמינה לתלונתה ותומכת בה. בהמשך עדותה אף אמרה מירב שס' נכחה לידה רק בחלק מן השיחות (פ/66 ש' 2), דבר המחרף את חוסר היכולת לקבל את ההסבר האמור. קושי דומה מלווה הסברים נוספים שהציגה מירב, לפיהם ס' היא שביקשה ממנה להתנהל כך "הבת שלי אמרה לי על תצעקי עליו, תשחקי את המשחק, עשיתי למען הילדה שלי" (השגה במקור). וכי אמרה את שאמרה משום שחששה שהנאשם "יעשה משהו לילדה שלי" בעוד שראובן "הוא חכם רצה לשמוע מה שרצה" (שם).

מירב אף התקשתה להציג הסבר הולם מדוע הזכירה בשיחות המוקלטות שקוטי הציעה לס' ולה מתנות כדי להביא להפלייל את הנאשם, אם הדבר לא התרחש בפועל. היא טענה שדובר ב"פסיכולוגיה הפוכה" ובניסיון לגונן על ס'. זאת, הגם שלא ידעה להסביר כיצד הדבר מגונן על ס' וטענה שתחושותיה של ס' השתפרו כשמערה אותה אומרת לראובן "שאמרתי נכון, אתה צודק, אחייך לא עשה" (פ/65). כשהתבקשה להסביר את אמירותיה בשיחות אודות חברתן של קוטי ודינה גרושתו של הנאשם כנגדו, טענה שראובן הוליקה לומר את מה שרצה לשמוע והכניס מילים לפיה (פ/66 ש' 21-22). לגבי רוזט טענה מירב כי זו התקשרה אליה ו"אמרה למה את עושה את זה, לא יאמינו לבת שלך, דוד ישלח עו"ד טוב ויצא נקי" (פ/64) - אמירות שגם הן סותרות את הנשמע בשיחתה עם רוזט.

32. לצד העדרם של הסברים משכנעים לנשמע בשיחות, מתחזקים סימני השאלה אודות התנהלותה של מירב עם העיון בחקירתה במשטרה, שעסקה בשיחות עם ראובן. בתחילתה של חקירה זו נשאלה מירב בידי חוקרי המשטרה האם שוחחה עם ראובן. מירב ניסתה להסתיר זאת מפני החוקרים וטענה שלא שוחחה עמו (נ/10 ש' 7). רק כשהוצגו לה תמלילי השיחות חזרה בה ואישרה ששוחחה עם ראובן. זאת, תוך שהציגה הסברים נוספים שאף אותם קשה לקבל, לפיהם אמרה לראובן כי הובטח לה כסף ורכב תמורת התלונה מתוך פחד (ש' 19). בהמשך אישרה שהשיחות לא נשמעות כמבוצעות מתוך פחד - ש' 45, שיקרה לו אודות קוטי ודינה "כי לא רציתי לתת לו דין וחשבון" (ש' 23), ושוחחה עמו מתוך רצון "ללבן את הדברים" (ש' 39). עוד אישרה שהיא אשר יצרה קשר עם ראובן כדי לשוחח עמו, לטענתה לאחר שאיים על קוטי ולבקשת ס' (ש' 39).

התנהלות דומה של מירב מצויה בחקירה קודמת שלה, נ/8, בה נשאלה בידי החוקרים כיצד יודע ראובן על החקירה נגד הנאשם והשיבה שאינה יודעת. לאחר שנשאלה בשנית חזרה בה ואישרה ששוחחה עם ראובן,

הגם שטענה כי התקשרה אליו כדי לברר מדוע הוא מאיים על חמותה וכי ניהלה עמו שיחה זועמת - טענה שאף היא אינה הולמת את רוח הדברים בשיחות בינה לבין ראובן.

33. סימני השאלה מתגברים היות שמירב לא רק שוחחה עם בני משפחת הנאשם, אלא אף הגיעה לפגוש ברעייתו לז' (לפי עדותה בפ/60 עשתה כן ביום 26.9.11, גם זאת בעיצומה של החקירה). מירב הוסיפה כי באותה פגישה לא התעמתה עם משפחת הנאשם אלא להיפך: "הייתי נחמדה, שתיתי שם קפה, אז הייתי נחמדה שיתפתי איתם פעולה כדי להרגיע את הרוחות". כשנשאלה מדוע הלכה לפגישה זו, מדוע היה צורך להרגיע את הרוחות ומדוע לא הביעה את כעסה כלפי הנאשם על שפגע בבתה, הציגה תשובות שנעו בין טענה לפיה ס' ביקשה שתלך לפגישה, דרך אמירה לפיה הלכה כדי "לגשש", וכלה באמירה לפיה חששה שהנאשם יפגע בס' והתנהלה באופן האמור כדי לגונן על בתה (פ/61). הסברים אלה נאמרו בהיסוס, ואיני יכול לקבלם כבסיס להבנת ההתנהלות האמורה.

34. אציין כי לצד הפערים שהוצגו לעיל קיימים פערים רבים נוספים בין אמרותיה של מירב הנשמעות בשיחותיה עם ראובן לבין עדותה בבית המשפט. אסתפק בדוגמאות: למשל, בעוד שבשיחות אמרה מירב שקוטי מפעילה עליה לחצים לשתף פעולה עם המשטרה ולאפשר לס' להיחקר, ושהיא מסרבת לכך ואף התעמתה עם בני משפחתה בנדון, בבית המשפט הכחישה מירב בתוקף שקוטי עודדה אותה או את ס' ללכת למשטרה וטענה כי ניגשה עם ס' למשטרה בתוקף תפקידה כהורה אחראי (פ/63 ש' 19). בדומה, בשיחות טענה מירב כי היא שמנעה מס' להיחקר וזאת כדי לגונן על הנאשם, ואילו בעדותה טענה כי ס' לא התייצבה לחקירות הילדים כי חששה (פ/53-52). בנוסף, בשיחות טענה מירב כי קוטי היא שסיפרה ליועצת בית הספר על המעשים ואילו מירב הכחישה אותם באזני היועצת ונזפה באחרונה על שהיא מאמינה לקוטי. מנגד, בבית המשפט טענה שהיא אשר סיפרה ליועצת על המעשים ולא הזכירה כל מעורבות של קוטי בהקשר זה (פ/54 ש' 26-28).

כל אלה מציגים התנהלות האומרת דרשני ומשליכה על מידת האמון שניתן לתת בעדה זו, שבצורה החלטית ועקבית הציגה עמדות שונות בפני גורמים שונים ולא דייקה בעובדות גם בפני חוקרי המשטרה. הדבר מחדד את הקושי להיסמך על תלונה שהוגשה על ידה ואשר הניעה את החקירה מושא האישום. הדבר אף מספק תמיכה מסוימת לתזת ההגנה לפיה מירב הונעה בידי קוטי לטפול אשם בכזב על הנאשם, ואשר מבקשת לדחות את הכחשותיהן של מירב וס' בנושא.

35. מכאן לנתון נוסף: הימנעותה של ס' מלהתייצב לחקירת הילדים שנקבעה לה לאחר תלונתה של מירב, לצורך גביית גרסתה. לפי המזכרים נ/1 ו-נ/2 מירב התקשרה לחוקרת משטרה ומסרה לה, בימים 13.9.11 ו-26.9.11, כי ס' מסרבת להגיע לחקירה. ס' אישרה שלא הגיעה לחקירות, והסבירה זאת בכך שחשה לחץ (פ/45 ש' 14). המדובר בהסבר סביר, נוכח הקושי שבמסירת תלונה מעין זו והחששות המלווים נערה צעירה טרם חקירה בנושא רגיש.

ועם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שסירובים אלה הגיעו בתקופה בה, במקביל, מסרה מירב לראובן בשיחות הטלפון האמורות על לחצים כבדים המופעלים עליה להביא את ס' לחקירה וכי היא עומדת בהם ומונעת מס' להגיע. התאמה זו להימנעותה של ס' בפועל מלהגיע לחקירה לא מאפשרת להתייחס לדבריה של מירב בשיחות כאל אמירות שהוכחו מעל לספק כבדיה שהומצאה בידי מירב לאזניהם של ראובן ורוזט. זאת, הגם שברור שגם בשיחות אלה מצויות אמירות כוזבות שונות מצדה.

36. עוד יש להפנות לסוגיית העיתוי: לעדותו של ראובן השיחות עם מירב המשיכו עד ליום 5.11.11, כאשר

במועד זה ניהל עמה שיחה אחרונה בה מסרה לו "אל תשאל מה עבר עלי השבת", בכתה ולאחר ששמע רחשים מהצד השני שמע את מירב מאיימת עליו שאם לא יבטל את תלונתו "אני הולכת להדריך את הילדה ולשתף פעולה עם קוטי עד הסוף, ראה הוזהרת" (פ/78 ש' 24-27). השיחה לא הוקלטה, וראובן הסביר זאת בכך שיכול היה להקליט רק כשהתקשר למירב ביזמתו מרכב ובו "דיבורית" ואילו בהזדמנות האמורה מירב התקשרה אליו).

הגעתה המאוחרת של ס' להיחקר, ביום 20.11.11 (כך מסרו הצדדים בישיבת הסיכומים), לאחר תקופה בה מסרה אימה למשטרה שהיא מסרבת להגיע - ולראובן ורוזט שהיא מונעת ממנה להגיע, עשויה לתאום תיאור זה של ראובן בדבר מהפך שחל בעמדתה של מירב בעקבות הלחצים שהופעלו עליה.

37. גם התרחשות נוספת עשויה לתאום מבחינת העיתוי, כעולה מעדותה של יועצת האולפנה בה למדה ס' מכיתה ז' ואילך, גב' דורה ריכטר. בהמשך אדון בעדות זו בהקשר של הטענה להתדרדרות תפקודה הלימודי והנפשי של ס' בעקבות הפגיעה בה. עתה אתמקד בעיתוי הפנייה ליועצת.

המסמך ת/3 נכתב בידי גב' ריכטר וכותבות נוספות. נרשם בו כי "בימים האחרונים" ובמסגרת שיחת הורים שיתפה מירב את צוות בית הספר בדבר הפגיעה המינית שחוותה ס'. המסמך נושא את התאריך 14.11.11. מעדותה של גב' ריכטר עלה שמירב הגיעה מיזמתה לשוחח עם הצוות (פ/17 ש' 11). מכאן, שהעיתוי בו בחרה מירב ליזום ולשתף את צוות בית הספר הוא קרוב מאוד לעיתוי בו התייצבה ס' בחקירת הילדים, וכן לשיחתה מיום 5.11.11 של מירב עם ראובן. העיתוי קרוב פחות למועד בו, לפי תלונתה במשטרה מיום 30.8.11, נודע למירב על המעשים מפי ס' - כשנה קודם להגשת התלונה.

38. כל אלה אינדיקציות ראייתיות אשר הופכות את תזת ההגנה לאפשרות שלא ניתן להתעלם ממנה. גם אם אין בהן להוכיח שמירב הניעה את ס' בהשפעת הלחץ עליה בדרגת הוכחה המאפשרת קביעה פוזיטיבית בנושא, הרי שמדובר באינדיקציות משמעותיות שדי בהן להקים ספק בנושא.

39. בסיכומיה טענה התביעה כי הקושי הנוגע להתנהלותה האמורה של מירב אינו רלבנטי להכרעה בהליך. זאת, לטענתה, משום שדי בעדותה של ס' שאינה חלק ממהלכיה של מירב, כך שגם אם מירב כשלה בכזבים אין בכך להשליך על אמיתות דבריה של ס'.

איני מקבל עמדה זו. הגם שהרושם שהתקבל מעדותה של ס' משכנע, כמתואר לעיל ובסייג שתואר שם, הרי שבשקילת האפשרות להרשיע את הנאשם בעבירה פלילית על סמך עדות יחידה יש לנקוט זהירות. "גם כאשר גרסה המרשיעה נמצאת אמינה בעיני בית המשפט, אין המושפט, הוא רשאי להתעלם מתמיהות העולות בביחס לגרסה זו. ולבחון האם הן מגיעות כדיצטרף ספק סביר" (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, פס' 51 (25.1.07)). במסגרת זו חובה על בית המשפט לשקול את ההסברים המוצעים בידי ההגנה ולבחון, האם יש בחומר הראיות לבססם ולו במידה המעלה ספק סביר.

לענייננו, בשקילת האפשרות שהציעה ההגנה לפיה מדובר בעלילה לא ניתן להתעלם מכך שהגשת התלונה נגד הנאשם בוצעה בידי מירב, ולא בידי ס' שנחקרה רק בחלוף תקופה, ומן הרושם שהותירה התנהלותה של מירב אשר נעה בין גרסאות עובדתיות אותן ידעה להציג בפני גורמים שונים בצורה נחרצת, תוך שהיא אינה מדייקת בעובדות גם בחקירות המשטרה. לכך מתווספת החלטתה של מירב, בזמן אמת, ליצור קשר עם בני משפחתו של הנאשם, לפגוש בהם ולמסור להם על אמונתה בחפותו של הנאשם ועל לחצים המופעלים עליה לפעול נגדו - התנהלות שאחת האפשרויות לפרשה היא כביטוי של תחושות אשם שלה בגין

הפללתו. עוד משתלב בכל אלה עיתוי הגעתה של ס' לחקירה והגעתה של מירב אל היועצת, דבר שעשוי לנבוע מן הלחצים שתיארה מירב ומשינוי שחל בעמדתה בעקבות אותם לחצים; והקושי שתואר לעיל בסקירת עדותה של ס' ונוגע לכך שאיש מהנוכחים בדירה לא הבחין באלמנטים ההתנהגותיים עליהם העידה. כל אלה הופכים את תזת ההגנה מאפשרות רחוקה לתרחיש אשר גם אם לא הוכח ב"מאזן הסתברויות", נתמך בראיות במידה שדי בה לעורר ספק סביר.

זאת ועוד, אלמנטים נוספים תומכים בתזה האמורה:

ד.2 תמיכה לתזת ההגנה

40. זו מצויה, תחילה, בהוכחת קיומם של ניסיונות התנכלות לנאשם בתקופה הרלבנטית. הן הנאשם והן ראובן, אחיו, סיפרו בעדויותיהם כי הנאשם וקוטי הסתכסכו בתקופת חייהם המשותפים על רקע רצונה להינשא לו וסירובו משום שטרם התגרש מרעייתו הראשונה. באוגוסט 2010 ולאחר הפלגה משותפת הסתכסכו הנאשם וקוטי ונפרדו. בתקופה שלאחר מכן לא עמדו בקשר ואף לא הייתה מתיחות, וזאת עד לפטירת אמו של הנאשם ביולי 2011 שאז, במהלך ימי השבעה ולעדויות של ראובן "מישהו פלט שהוא מתחתן בעוד חודש. ואז התחילו הצרות שלנו". ראובן והנאשם תיארו שיחות טלפון מטרידות ואיומים שהם ובני משפחתם קיבלו ("בטלפון אמרו לי אדוני אחיך עשה הטריד ואחיך ואחיך ואנחנו נטפל בכם" - ראובן פ/76). עוד סיפרו על הפצת "פליירים" בתיבות הדואר של שכנים ובשכונת המגורים ובהם תכנים כנגד הנאשם. ראובן סיפר על תלונות שהגישו הוא ובני משפחתו במשטרה והציג אישור על הגשת תלונה על ידו ביום 25.10.11 (נ/14). עוד הציג "מכתב מחאה" החתום על ידי "ועד הרבנים" שנשלח אליו ב-25.9.11 (לפי חותמת הדואר שעל המכתב נ/12) אך מכוון לנאשם ובו אמירות כגון "החשדות אודותיך כבר מתפרסמות בחוצות והרבה אנשים כבר יודעים על מעשיך החמורים", אמירות אודות חייו עם נשים בו זמנית וללא נישואין וכן אודות שידול קטינות וכן הצהרה לפיה "ועד הרבנים" שוקל להחרימו ולהסגירו לרשויות. ראובן הוסיף והציג מסמך (נ/13) שמוען אליו ומוגדר "מכתב מחאה של אחיך דוד מנסנו על מעשיו הנוראים שעשה. עותק נוסף יישלח לאחיך דוד מנסנו". לדברי הנאשם בנושא ראו פ/26-27.

41. לצד עצם ההתנכלויות הוסיפה ההגנה וטענה כי קוטי, סבתה של ס', היא שגרמה להתנכלויות בשל כעסה על הנאשם משום שהחליט להינשא לאחרת. אדגיש כי טענה זו לא הוכחה במידה שמבססת קביעה פוזיטיבית בנושא. ועם זאת, גם מטענה זו לא ניתן להתעלם בשקילת הספק הסביר, וזאת בשים לב לראיות הבאות:

בשיחות המוקלטות שנסקרו לעיל נעה מירב בין אמירות לפיהן נזפה בקוטי על המעשים ואילו זו הכחישה אותם, ובין אמירות המייחסות את ההתנכלויות לקוטי. כך למשל בשיחתה עם רוזט ביום 26.9.11 אמרה "זה בורג קטן, מה שהולך פה... יש הרבה מלחמות, וכל פעם יש דברים אחרים שהיא עושה, אבל זה לא יעזור" (ההדגשה הוספה). באותה שיחה הזכירה מירב פניה לרב כדי "להחרים אותו", דבר התואם את מכתב "וועד הרבנים" שנשלח יום קודם לאותה שיחה. גם תוכנו של המכתב האמור, העוסק בחיים עם אישה אחרת ללא נישואין ובפגיעה בקטינות, הולם את טענת ההגנה. דוגמא נוספת היא שיחה מיום 27.10.11 בה מסרה מירב לראובן, לאחר שסיפרה לו ששוחחה עם קוטי, כי תליית המודעות נגד הנאשם תפסיק (נ/7 עמ' 25 ש' 9). אלה דוגמאות ספורות למהלך המלווה את השיחות כולן.

42. לצד סוגיית ההתנכלויות קיים נתון רלבנטי נוסף: התלונה נגד הנאשם הוגשה בידי מירב ביום 30.8.11.

זאת, בסמוך לחתונתו של הנאשם שלפי תזת ההגנה שימשה בסיס לכעסה של קוטי עליו ואשר נערכה בעיצומו של חודש אוגוסט 2011. סמיכות הזמנים בולטת נוכח פער הזמנים שקיים במישור אחר: בין העיתוי בו, לדבריה של מירב באותה תלונה, נודע לה מפיה של ס' על ביצוע העבירות בידי הנאשם. הדבר היה, כך מסרה, "לפני כשנה" (נ' ש' 4).

שהיו בהגשת תלונה בגין עבירות מין אינו חריג, ואינו גורע בהכרח ממחימות התלונה (למשל ע"פ 3012/12 פלוני נ' מדינת ישראל (12.1.15)). גם במקרה דנן הוצג הסבר מתקבל על הדעת לשהיו, אשר נעוץ בחששה של ס' מפני התלונה וברצונה של מירב להימנע מפגיעה נוספת בה. ועם זאת, סמיכות הזמנים שבין התלונה לבין החתונה עשויה להתיישב גם עם תזת ההגנה, לפיה התלונה היא תוצר של כעס מצידה של קוטי על החלטת הנאשם להתחתן, וזאת לאחר שיחסייהם עלו על שרטון בשל סירובו להינשא לה (אודות תחושותיה אלה ראו עדותה של ס' בפ' 55 ש' 21-24 וש' 11-20, פ' 68 ש' 1-5, ועדות הנאשם פ' 26-27).

סיכום ביניים

43. השילוב שבין כל אלה: אמירותיה של מירב בשיחות הטלפון אודות הלחץ המופעל עליה וחפות הנאשם, הרושם המורכב העולה מהתנהלותה וזאת בשילוב היותה מי שהגישה את התלונה כנגד הנאשם, עיתוי הגשת התלונה בסמוך לחתונה, ההתנכלויות לנאשם ולבני משפחתו בתקופה הרלבנטית ואמירותיה של מירב הקושרות בין לבין קוטי ובני משפחתה, הגעתה של ס' להיחקר והגעתה של מירב ליועצת רק בחלוף תקופה ובעיתוי שתואם את אמירותיה של מירב בשיחות הטלפון - כל אלה עשויים להתיישב עם תזת ההגנה להפללת כזב, במידה שדי בה לעורר ספק סביר.

44. אציין כי איני מתעלם מכך שניתן להסביר ראיות אלה גם באופן המתיישב עם ראיות התביעה. למשל, גם אם רצתה קוטי "לנקום" בנאשם וגם אם הפעילה לחץ על מירב וס', ייתכן שלא ביקשה כי אלה יפלילו את הנאשם בכזב אלא כי יחשפו מעשי אמת שבוצעו בס'. אפשר גם שהונעה לא בשל חתונתו של הנאשם אלא משום שכעסה עליו על המעשים שביצע בנכדתה. זו אפשרות בעלת משקל. ועם זאת, לא די בכך להרשעה בפלילים. שכן, לצדה אפשרות נוספת, היא תזת ההגנה להפללת כזב. קוטי לא הובאה לעדות, מטעמי התביעה שנומקו בסיכומיה בדינמיקה המשפחתית הבעייתית, וממילא שלא התייחסה לשאלה האמורה. במצב דברים זה, לא מצאתי כי התביעה הצליחה להפריך את האפשרות הנגדית במידה, שדי בה על מנת לשלול את הספק שנוצר.

45. הוספתי ונתתי דעתי לטענות שהציגה התביעה בסיכומיה, במאמץ לגרוע מן הקשיים שנדונו כאן. אשר לטענה לפיה יחסיה של מירב עם קוטי היו מעוררים באופן שאינו מאפשר לאחרונה להשפיע עליה, איני סבור כי בוסס ברמה הנדרשת שמערכת היחסים נשאה אופי שכזה. מירב העידה כי מדובר במערכת יחסים תקינה (פ' 63 ש' 9-11). הצד השני למערכת היחסים, קוטי, לא העיד. עוד אין מחלוקת שקוטי סיפקה עזרה משמעותית למירב, בין היתר באירוחן של ס' וע' וכלכלתן. אף ס' סיפרה על עזרה כלכלית של קוטי למירב, לרבות רכישת רכב עבורה (פ' 57 ש' 1-19). כל אלה אינם מאפשרים לקבל את הטענה האמורה.

התביעה הוסיפה ותקפה את מהימנותו של הנאשם. בחנתי את עדותו ואיני סבור כי הפערים עליהם הצביעה התביעה בסיכומיה מספיקים על מנת להפריכה. דובר בפערים שבשוליים, שאין בהם להוכיח בדיות של הנאשם בעצמה שתוכל לספק תמיכה ראייתית עצמאית לראיות התביעה. גם עדותו של אחי הנאשם, ראובן,

אינה כזו שאוכל לקבוע כי היא כוזבת, מה עוד שתכניה נתמכים בשיחות אותן הקליט בזמן אמת.

טענות נוספות של התביעה עסקו באפשרות לרקום עלילה משכנעת או חמורה יותר כנגד הנאשם. במסגרת זו נטען כי לו ביקשה קוטי להפליל את הנאשם יכולה הייתה לומר שראתה ושמעה את המעשים ולבקש מס' להעיד על מעשים חמורים יותר. לכך אשיב כי היכולת לפענח "כליות ולב" מוגבלת, בפרט כשמדובר במי שלא העידה במשפט כך שלא ניתן היה להתרשם ממנה.

מאותן סיבות איני יכול לראות בכך שס' חזרה על גרסתה בבית המשפט משום אלמנט המסיר את הספק. לדידה של התביעה, בעיתוי זה שככו הרוחות ונעלם המניע הנטען להפללה. אלא, שגם הודאה בעלילה היא מהלך לא פשוט, שמחיריו בצדו.

לבסוף, יש לחזור ולהדגיש כי אין עסקינן בקביעה פוזיטיבית של עלילה. נהפוך הוא - כפי שצינתי בחלקה הראשון של הכרעת הדין, סבורני כי ראיות התביעה הן משמעותיות. קביעתי היא כי התעורר ספק, שענייניו בקיומה של אפשרות של חפות המבוססת במידה מספקת בראיות שנסקרו לעיל.

ה. ראיות נוספות שהציגה התביעה

46. התביעה הציגה ראיות נוספות שיש בהן לתמוך בגרסתה של ס', אך לא בעצמה שדי בה כדי להסיר את הספק הסביר.

47. כך מסמך שהוצג (ת/1) בו תיארה ס' את הפגיעות בה בידי הנאשם. ס' מסרה בעדותה שכתבה את המסמך כשבועיים או שלושה טרם חקירתה, משום שחשה יותר בנוח לכתוב את הדברים. עוד מסרה שהביאה עמה את המסמך לחקירה הגם שלא התבססה עליו בזמן שנחקרה (פ/13, פ/25).

איני סבור שיש במסמך זה כדי להתמודד עם הספק הנדון לעיל. הוא לא נכתב בזמן אמת, תוך-כדי הפגיעות, אלא בדיעבד ובסמוך לחקירה. קיומו ותכניו עשויים להתיישב, מחד, עם מהימנותה של ס' ורצונה לפרוק אל הדף את המטען הנפשי שחשה בעקבות הפגיעה. מאידך, הם עשויים להתיישב גם עם תרחיש של הכנת תלונה כוזבת, כפי שסבורה ההגנה.

התביעה הציגה בסיכומיה כי תוכן המסמך ודרך כתיבתו מלמד על אמינותו. איני יכול להגיע למסקנה דומה באופן קונקלוסיבי. המסמך מציג תיאור מפורט של טענות שונות כנגד הנאשם. הוא כתוב אמנם בצורה רצופה אך לא בהכרח ילדותית כפי שטענה התביעה. יש בו גם אלמנט לגביו לא העידה ס': טענה לפיה הנאשם דרש מקוטי לקנות לס' "תחתונים סקסיים", כשטענה זו מופיעה דווקא בתלונתה של מירב כנגד הנאשם (נ/9 ש' 6). בנסיבות אלה איני סבור שהמסמך האמור שולל את תזת ההגנה.

48. התביעה הוסיפה וטענה כי בעקבות המקרה התדרדר תפקודה הלימודי והנפשי של ס' באופן המלמד על תוצאות הפגיעה בה. בהקשר זה העידה גב' ריכטר, יועצת האולפנה בה למדה ס' מכיתה ז' ואילך. עיקרה של עדותה במצב רגיש של ס' שהפיגה סגירות, חשדנות כלפי מבוגרים וחוסר ביטחון עצמי. במסמך ת/3 שנכתב בידי גב' ריכטר וכותבות נוספות ביום 14.11.11 (היינו, כשס' היתה בכיתה ח') צוין כי הצוות החינוכי חש בצורך בתמיכה רגשית אצל ס', וכי "מתחילת השנה הנוכחית" אובחנה נסיגה בתפקודה. במקביל, העידה ס' כי החל מן המעשה הראשון שביצע בה הנאשם התקשתה להתרכז בלימודים וציוניה התדרדרו (פ/18 ש' 31 - פ/19 ש' 28. ראו גם ההתייחסות לדו"ח הפסיכולוגי בהמשך).

ראיות אלה, בדגש על מצבה הרגיש של ס' כמתואר בידי גב' ריכטר, מעידות על מצוקה שעשויה להתיישב

עם פגיעה מינית בס'. יש בהן לתמוך בראיות התביעה, וזאת גם אם לא מדובר בתיאור של מצבה של ס' בתקופה בה הייתה בכיתה ו', בה כנטען בוצעו בה המעשים, אלא בהתרשמות של אשת צוות של אולפנה אליה עברה ס' בכיתה ז' תוך ציון של התדרדרות דווקא בראשית כיתה ח'. למרות כל אלה, קיומן של סגירות, חשדנות והתדרדרות בלימודים עשוי להיות תוצר של פגיעה מינית, ומכאן חשיבותו.

ועם זאת, באמדם משקלן של ראיות אלה לא ניתן להתעלם משניים:

ראשית ועיקר, מכך שלא דובר בסממנים שנעדרו מתפקודה של ס' גם קודם לכן. כפי שהעידה גב' ריכטר וכפי שנכתב בפתיח לת/3, אוכלוסיית האולפנה הנדונה מאופיינת בתלמידות עם קשיים לימודיים ולקויי למידה. ס' חוותה קשיים לימודיים ניכרים אף טרם העיתוי בו כנטען בוצעו המעשים, ויוזכר כי אלה בוצעו כנטען במהלך שיעורי תגבור שניתנו לה בשל מצבה הלימודי הירוד.

הוגש לעיוני דו"ח מאת הפסיכולוגית החינוכית טל-לי אביב-כהן (סומן נ/12א) שערכה לס' אבחון בהיותה בכיתה ו'. המסמך הוגש ללא התנגדות ומבלי שהתבקשה חקירת הפסיכולוגית. בעובדות הרקע המפורטות בו ציינה גב' אביב-כהן כי מגיל גן החובה ודרך הכיתות השונות בבית הספר היסודי (כלומר לפני הפגיעה הנטענת בידי הנאשם) ניכרו אצל ס' קשיים הן במישור הלימודי והן בביטוי ובטחון עצמי. צוין כי "לאורך השנים סבתא מסייעת לה מבחינה לימודית ורגשית" וכי קיבלה סיוע לימודי החל מכיתה ג'. עוד צוין שבכיתה ו' החלו קשיים לימודיים בולטים יותר (לעניין זה יצוין שהאבחון נערך במרץ 2010, כלומר בעיצומה של שנת הלימודים) וכי האם וסבתה תיארו את ס' כסגורה מאוד, מתקשה לבטא את עצמה וחשדנית. האבחון מצביע על קשיים בתחומים שונים שלא אפרטם מטעמי צנעת הפרט, אך ברי כי הם עוסקים בקשיי יכולת ולא נוצרו אך בשל פגיעה מינית בסמוך. אוסיף ואפנה לעדותה של מירב, אמה של ס', שציינה הן את קשיי הסגירות והביטחון העצמי של ס' (פ/43) והן כי נזקקה לתגבורים לימודיים בבית הספר (פ/43-44, פ/53 ש' 7-9).

שנית, לעניין טענת ההתדרדרות בלימודים תוזכר טענתה של ס' לפיה בעקבות השיעורים עם הנאשם צוינה דווקא עלו בצורה ניכרת במקצוע בו התקשתה ביותר, חשבון. לדבריה, הציונים עלו מסדרי גודל של 20-40 לסדרי גודל של 70-75 (פ/52 ש' 7-12. הנאשם מסר דברים דומים - ת/2 ש' 36). ס' אף הזכירה מקרים בהם הראתה לנאשם בשמחה ציונים טובים שקיבלה בחשבון (פ/59 ש' 1-11). כשהתבקשה להסביר זאת השיבה שהמורה בבית הספר עזרה ותגברה, אך אישרה שגם השיעורים אצל הנאשם עזרו (פ/52-53). עוד יש להפנות לאמירתה של מירב בשיחתה עם רוזט לפיה ס' "פורחת" בלימודים בזכות עזרתו של הנאשם (נ/4 עמ' 12-13). גם אם מדובר בהגזמה מצדה של מירב, הרי שהנתונים שצוינו לעיל גורעים במידת-מה ממשקל התמיכה לראיות התביעה שמספקת סוגיית ההתדרדרות בלימודים ובמצב הרגשי.

49. ס' סיפרה בעדותה כי קיבלה טיפול פסיכולוגי בעקבות האירועים, אצל פסיכולוגית בשל רחל דביר. זאת, כך מסרה, לאורך תקופה של כחצי שנה במהלכה ביקרה אצל הפסיכולוגית פעמים רבות וסיפרה לה את כל שהתרחש עם הנאשם (פ/58). אף מירב הזכירה כי ס' טופלה אצל פסיכולוגית בשם רחל אליה הגיעה דרך יועצת בית הספר (פ/57 ש' 16-21). ההלימה בין מירב וס' בנושא זה אינה מלאה, היות שהפנייה ליועצת הייתה, כאמור, בחלוף תקופה ניכרת מן האירועים מושא האישום, בעוד שס' טענה כי הטיפול החל זמן קצר ביותר לאחר האירועים (פ/58). למרות זאת, גם סוגיה זו מספקת מידה של תמיכה לראיות התביעה. מדובר במידה מדודה בלבד, משום שלמעט האמירות הנזכרות לעיל לא הוצג כל נתון שיאשר את הטיפול האמור ותכניו, ומשלא הוצג מה נעשה כדי לנסות ולהביא את המידע הנחוץ מן הפסיכולוגית כדי להציגו בבית המשפט, וזאת בשים לב לטענתה של ס' כי סיפרה לה אודות הפגיעה בה בידי הנאשם וזאת בסמוך לפגיעה.

50. לסיכום פרק זה, הראיות הנדונות כאן מספקות תמיכה לדבריה של ס'. ועם זאת, איני סבור שמדובר בתמיכה בעצמה שדי בה לענות לקשיים המתעוררים מן הראיות שנסקרו לעיל בפרק ד' להכרעת הדין, ואשר מבססות ספק סביר באשמת הנאשם.

הכרעה

51. אני מורה על זיכוי הנאשם.

בהסכמת הצדדים ניתנת הכרעת הדין שלא בנוכחותם. **המזכירות תשלח עותק לצדדים.**

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ו, 19 יולי 2016, בהעדר הצדדים

[1] עדותה של ס' תועדה חלקה בפרוטוקול מוקלד וחלקה בהקלדה. הדבר יצר כפילות במספרי העמודים. לכן, הפניות לעמודים מעדותה המצויים בחלק המוקלד ייעשו בציון "הקלדה". בהעדר ציון זה, מדובר בפרוטוקול המוקלד. הפניות לעדויות אחרים יתייחסו לפרוטוקול המוקלד בישיבות בהן העידו.